

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sygrela

Sędziowie: SO Małgorzata Susmaga

SO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Agata Gorzałczany

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Hildebrandt

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r.

sprawy **R. K. (1) i R. L. (1)** oskarżonych o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 4 czerwca 2014 roku, sygn. akt. III K 209/13

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Marty Olejarnik kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej z urzędu za postępowanie odwoławcze, świadczonej na rzecz oskarżonego R. K. (1),
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Dominika Jędrzejko kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej z urzędu za postępowanie odwoławcze, świadczonej na rzecz oskarżonego R. L. (1),
4. zwalnia oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza im opłaty za II instancję.

Agata Adamczewska Mariusz Sygrela Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 209/13 uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego tego, że:

I. w dniu 30 marca 2012 r. w P. na os. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru działając wspólnie i w porozumieniu z R. L. (1) i M. K. (1) po uprzednim wybiciu szyby dokonał włamania do pojazdu O. (...) nr rej (...), a następnie zaboru w celu przywłaszczenia torby z zawartością laptopa marki D. (...), torebki damskiej z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, ubezpieczenia, dowodu rejestracyjnego w/w pojeździe, karty płatniczej (...) Bank (...) oraz karty płatniczej (...), w wyniku czego powstały straty w wysokości 4350zł na szkodę A. M., a następnie po uprzednim wybiciu bocznej tylnej szyby od strony kierowcy dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej (...), a następnie zaboru w celu przywłaszczenia notebooka marki A., dysku twardego marki T., dysku

twardego marki S., dysku twardego nieustalonej marki, torby, etui, oraz pieczętek firmowych w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 2800zł na szkodę M. U. (1),

II. w dniu 2 kwietnia 2012 r. w P. na os. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą po uprzednim wybiciu tylnej szyby dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), a następnie zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki S. w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 2000 zł. na szkodę M. G.,

III. w dniu 2 kwietnia 2012r w P. na os. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą po uprzednim wybiciu tylnej szyby dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), a następnie zaboru w celu przywłaszczenia notebooka marki H. w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 1500 zł. na szkodę K. K.,

IV. w dniu 17 marca 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. L. (1) po uprzednim wybiciu szyby tylnej prawej dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia dwóch toreb z zawartością laptopa H. (...) wraz z osprzętem oraz dalmierza laserowego marki H. wraz z ładowarką, aparatu fotograficznego marki S., pendriva, dokumentów od w/w pojazdu w postaci polisy ubezpieczeniowej, karty pojazdu, książki serwisowej, w wyniku czego powstały straty w łącznej kwocie 4600zł na szkodę D. P. oraz PPHU (...) - (...) Sp. z o. o.,

V. w dniu 27 marca 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. L. (1) po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach kierowcy dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia torby z zawartością laptopa L. wraz z osprzętem, w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 1500zł na szkodę S. J., tj. ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za ciąg ten wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wskazany wyrokiem Sąd Rejonowy uznał oskarżonego R. K. (1) również za winnego tego, że w dniu 12 kwietnia 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. L. (1) z otwartego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torby z zawartością laptopa marki A., dwóch ładowarek do telefonów komórkowych, iPoda S. wraz z ładowarką i aparatu fotograficznego marki S. w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 3000 zł na szkodę A. W., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., za które wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego R. K. (1) uznano też za winnego tego, że w okresie pomiędzy 15 a 17 kwietnia 2012r., działając wspólnie i w porozumieniu z R. L. (1), przyjął od nieustalonej osoby pochodzący z kradzieży laptop L. Idea Pad Z 570, wiedząc, iż pochodzi z przestępstwa, a następnie ukrył w miejscu swojego zamieszkania, działając na szkodę U. K. i M. M. (2), tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., za które wymierzono oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy połączył wskazane wyżej kary pozbawienia wolności i orzekł wobec R. K. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego R. K. od popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 24 września 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. L. (1) po uprzednim wybiciu szyby w pokrywie bagażnika dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia rzutnika marki B. w wyniku czego powstały straty w kwocie 2500 zł. na szkodę firmy (...) oraz w kwocie 800zł na szkodę firmy (...) S.A.

Przywołanym wyżej wyrokiem Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego R. L. (1) za winnego tego, że:

I. w dniu 30 marca 2012 r. w P. na os. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) i M. K. (1) po uprzednim wybiciu szyby dokonał włamania do pojazdu O. (...) nr rej (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia torby z zawartością laptopa marki D. (...), torebki

damskiej z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, ubezpieczenia, dowodu rejestracyjnego w/w pojeździe karty płatniczej (...) Bank (...) oraz karty płatniczej (...) w wyniku czego powstały straty w wysokości 4350zł na szkodę A. M., a następnie po uprzednim wybiciu bocznej tylnej szyby od strony kierowcy dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej (...), a następnie zaboru w celu przywłaszczenia notebooka marki A., dysku twardego marki T., dysku twardego marki S., dysku twardego nieustalonej marki, torby, etui, oraz pieczętek firmowych w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 2800zł na szkodę M. U. (1),

II. w dniu 17 marca 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) po uprzednim wybiciu szyby tylnej prawej dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia dwóch toreb z zawartością laptopa H. (...) wraz z osprzętem oraz dalmierza laserowego marki H. wraz z ładowarką, aparatu fotograficznego, marki S., pendriva i dokumentów w/w pojeździe w postaci polisy ubezpieczeniowej, karty pojazdu i książki serwisowej w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 4600zł na szkodę D. P. oraz PPHU (...) - (...) Sp. z o.o.,

III. w dniu 27 marca 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach kierowcy dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej (...), a następnie zaboru w celu przywłaszczenia torby z zawartością laptopa L. wraz z osprzętem, w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 1500 zł na szkodę S. J., tj. ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 w zw. z art. 12 k.k., i za to wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego R. L. (1) uznano również za winnego tego, że w dniu 12 kwietnia 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) z otwartego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki A., dwóch ładowarek do telefonów komórkowych, iPoda S. wraz z ładowarką i aparatu fotograficznego marki S. w wyniku czego powstały straty łączne w kwocie 3000 zł. na szkodę A. W., tj. występku z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy uznał R. L. (1) za winnego też, że w okresie pomiędzy 15 a 17 kwietnia 2012r., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), przyjął od nieustalonej osoby pochodzący z kradzieży laptop L. Idea Pad Z 570, wiedząc, iż pochodzi z przestępstwa, a następnie ukrył w miejscu swojego zamieszkania, działając na szkodę U. K. i M. M. (2), tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., za które wymierzono oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazane wyżej kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu R. L. sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego R. L. od popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 24 września 2012 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), po uprzednim wybiciu szyby w pokrywie bagażnika dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia rzutnika marki B. w wyniku czego powstały straty w kwocie 2500 zł. na szkodę firmy (...) oraz w kwocie 800zł na szkodę firmy (...) S.A.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na obu oskarżonych obowiązek solidarnego naprawienia szkody pokrzywdzonym, którzy nie odzyskali skradzionych przedmiotów: A. M., M. U. (1), D. P. i S. J., a także zobowiązał oskarżonego R. K. do naprawienia szkody pokrzywdzonym: K. K. i M. G..

Oskarżonych zwolniono od kosztów sądowych i nie wymierzono im opłat.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy obu oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zaskarżyła orzeczenie w całości w zakresie uznania tego oskarżonego winnym.

Apelująca zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu I instancji:

I. obrazę przepisów postępowania, która w istotny sposób wpłynęła na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie materiału dowodowego, w szczególności przez uznanie, że oskarżony posiadał wiedzę na temat nielegalnego pochodzenia laptopa marki L. (...), który został znaleziony w jego mieszkaniu,

2. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości przedmiotów opisanych w punktach I-IV skarżonego wyroku

II. dokonany skutek powyższych naruszeń błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, iż szkoda wyrządzona poszczególnym pokrzywdzonym stanowi równowartość kwot wskazanych w zaskarżonym wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego R. K. (1) wniosła o uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego mu w punkcie 4 skarżonego wyroku oraz uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania w pozostałym zakresie.

Jednocześnie skarżąca wniosła o zasądzenie nieopłaconych nawet w części kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, według norm prawem przepisanych.

Obrońca oskarżonego R. L. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części tj. w punktach 6, 7, 9, 10 i 11 na korzyść oskarżonego.

Zarzucił rozstrzygnięciu:

1. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. bezprawne uznanie oskarżonego R. L. (1) za winnego przestępstwa umyślnego paserstwa (art. 291 § 1 k.k.) w pkt 9 zaskarżanego wyroku, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela w tym zakresie,

na podstawie 438 pkt 2 k.p.k., w odniesieniu do pkt 11 zaskarżanego wyroku, mającą wpływ na treść orzeczenia obrażę przepisów postępowania polegającą na naruszeniu:

a. przepisu art. 2 § 2 k.p.k. poprzez ustalenie wartości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych: A. K.-

M., M. U. (1), D. P. oraz

S. J. jedynie na podstawie nieprecyzyjnych zeznań pokrzywdzonych, co stwarza uzasadnione wątpliwości co do rzeczywistej wysokości ustalonej szkody,

b. przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, mylnej, sprzecznnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zebranych w sprawie dowodów, polegającej na określeniu przez Sąd I Instancji wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych tylko na podstawie ich zeznań, bez przeprowadzenia innych, obiektywnych dowodów, mogących wskazywać na wartość poniesionych szkód,

c. przepisu art. 167 w zw. z art. 352 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I Instancji dowodów na okoliczność wartości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych (poza dowodem z zeznań pokrzywdzonych), których potrzeba przeprowadzenia, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, była oczywista,

d. przepisu art. 410 w zw. z art. 424 k.p.k. bowiem uzasadnienie orzeczenia kończącego postępowanie zawiera wewnętrzne

sprzeczności, co w konsekwencji uniemożliwia przeprowadzenie kontroli apelacyjnej zaskarżonego orzeczenia, a tym samym zweryfikowanie jego słuszności oraz merytoryczne odniesienie się do wszystkich zarzutów i twierdzeń przez obrońcę.

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w odniesieniu do pkt 11 zaskarżanego wyroku mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że:

a. wartość należących do pokrzywdzonej A. M.: torby z laptopem marki D. L., torebki damskiej, w której znajdował się dowód osobisty, prawo jazdy, ubezpieczenie, dowód rejestracyjny, karta płatnicza (...) Bank (...) oraz (...) wynosiła 4350 zł,

b. wartość należących do pokrzywdzonego M. U. (1): notebooka marki A., dysku twardego marki T., dysku twardego marki S., dysku twardego nieustalonej marki, torby etui oraz pieczętek firmowych wynosiła łącznie 2800 zł,

c. wartość strat po stronie pokrzywdzonego D. P. oraz PPHU (...) - (...) sp. z o.o., obejmujących dwie torby, w których znajdował się laptop H. (...) wraz z osprzętem, dalmierz laserowy marki H., ładowarka, aparat fotograficzny marki Samsung, pendrive, dokumenty od pojazdu w postaci polisy ubezpieczeniowej, karta pojazdu, książka serwisowa wynosiła łącznie 4600 zł,

d. wartość należących do pokrzywdzonego S. J.: torby z laptopem marki L. wraz z osprzętem wynosiła łącznie 1500 zł.

3. na podstawie 438 pkt 4 k.p.k.,

w odniesieniu do pkt 6,7,10 zaskarżanego wyroku rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary o wysoce nieproporcjonalnie dużej dolegliwości przede wszystkim w stosunku do ustalonych okoliczności przypisanego mu czynu oraz jego warunków osobistych.

Podnosząc sformułowane zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego R. L. wniósł o:

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji, ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. L. (1) w zakresie czynów określonych w pkt 9 wyroku,

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 6, 7, 10 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem podstawie art. 69 k.k., zarówno w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej lub znaczne obniżenie wymierzonych kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej,

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 11 przez ustalenie obowiązku naprawienia szkody w stosunku do pokrzywdzonych: A. M. (4350 zł), M. U. (2) (2800 zł), D. P. (300 zł), S. J. (1500 zł) zgodnie z rzeczywistą wartością poniesionych szkód, ustalonych na podstawie obiektywnych wskaźników.

Obrońca R. L. wniósł także o zasadzenie na jego rzecz zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed sądami obu instancji, bowiem Sąd Rejonowy pominął jego wniosek w tym zakresie.

Prokurator zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonych oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Apelujący zarzucił rozstrzygnięciu:

- obrazę przepisów postępowania polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i nieuzasadnionego zaniechania przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych w akcie oskarżenia takich jak: przesłuchanie w charakterze świadka M. K. (2) oraz przeprowadzenia dowodu z urzędu polegającego na przesłuchaniu przedstawiciela firmy (...) na okoliczność czasu i sposobu użytkowania projektora marki B. mw512, którego zaboru w celu przywłaszczenia po uprzednim włamaniu dopuścić się mieli oskarżeni R. K. i R. L.,

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonym w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz ich winy, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wszystkie apelacje wniesione w niniejszej sprawie okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Apelacja oczywiście bezzasadna, o której mowa w art. 457 § 2 k.p.k., to taka apelacja, co do której w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a ponadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k., a żadne z uchybień, które zostały podniesione w środku odwoławczym nie jest trafne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie przeciwko oskarżonym R. K. (1) i R. L. (1) i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę obu oskarżonych. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się *in concreto* do zarzutów apelacyjnych zawartych w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego R. L. (1) należy na wstępie stwierdzić, że żaden z nich, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie sposób zgodzić się z forsowanym przez apelującego obrońcą zarzutem, iż w niniejszej sprawie zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Przypomnieć w tym miejscu należy, że oskarżyciel określa ramy procesu karnego do konkretnego zdarzenia faktycznego, stanowiącego przedmiot postępowania. Nie ma przy tym absolutnie znaczenia, jaką nada kwalifikację prawną temu zdarzeniu, a Sąd, obracając się zakreślonych przez prokuratora granicach, ma możliwość uznania, że owo zdarzenie należy zakwalifikować z innego, niż to uczynił oskarżyciel, przepisu ustawy karnej. Warunkiem stwierdzenia poprawności takiego działania Sądu, jest uczynienie stosownego uprzedzenia stron w trybie art. 399 § 1 k.p.k. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie. W przypadku przestępstwa popełnionego na szkodę U. K. i M. M. (2) (pkt XIV aktu oskarżenia, pkt 9 wyroku) Sąd uznał, że zachowanie R. L. (1), którego przedmiotem był laptop marki L. (...), które prokurator zakwalifikował jako kradzież z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.) wyczerpało znamiona umyślnego paserstwa (art. 291 § 1 k.k.). Na rozprawie w dniu 23.04.2014r., na której osobiście obecny był skrzyczący, strony zostały uprzedzone o możliwości przyjęcia takiej kwalifikacji prawnej (k. 1174-1175). Wywody obrońcy oskarżonego L. o nieświadomości po stronie oskarżonego i jego

obrońcy, że postępowanie toczy się o umyślne paserstwo, o naruszeniu prawa do obrony, niemożności przygotowania się do obrony potraktować należy jako całkowicie nieuprawnione, mijające się z prawdą, wręcz naruszające zasady fair play. Wskazać w tym miejscu trzeba, że, owszem, po zamknięciu przewodu sądowego, ale jednocześnie po jego następnym wznowieniu, miało miejsce stosowne uprzedzenie stron w trybie art. 399 § 1 k.p.k., czego apelujący zdaje się nie zauważać.

Obrońca oskarżonego R. L. (1) zarzucił Sądowi I instancji nieprawidłowe ustalenie wartości szkody, wyłącznie na podstawie zeznań pokrzywdzonych. Zarzut taki postawiła również obrońca oskarżonego R. K. (1), wytykając Sądowi Rejonowemu jednocześnie naruszenie art. 193 k.p.k., w związku z czym Sąd II instancji ustosunkuje się do obu apelacji w tym zakresie łącznie.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych w zakresie wskazanym powyżej. Wiadomości specjalne, o których mowa w przepisie art. 193 k.p.k. to wiedza, jakiej nie posiada, z racji wykształcenia, prawnik - absolwent studiów akademickich, a nie wynika ona również z doświadczenia życiowego przeciętnego człowieka (por. SN II KR 48/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 133; SN II KR 186/82, OSNPG 1983, nr 5, poz. 59). Przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliguje organ procesowy do zasięgnięcia opinii biegłych, ilekroć stwierdzenie okoliczności o istotnym znaczeniu dla sprawy wymaga wiadomości specjalnych, to jest takich, które wykraczają poza granice wiedzy powszechnie występującej w społeczeństwie w danym czasie (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 13.06.2012r. II AKa 151/12). W niniejszej sprawie wartość skradzionych z poszczególnych samochodów przedmiotów, ustalona została prawidłowo i brak jest w materiale dowodowym sprawy jakichkolwiek przesłanek uzasadniających potrzebę powoływania na tę okoliczność opinii biegłego. Sąd Rejonowy ustalił wartość powstałej szkody na podstawie zeznań pokrzywdzonych, których wypowiedzi w tym zakresie słusznie zostały przez Sąd I instancji uznane za w pełni wiarygodne. Ustalenia faktyczne w ten sposób w tej materii poczynione pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k., bowiem dla oceny ich poprawności wystarczające jest kryterium doświadczenia życiowego, którym dysponuje skład sędziowski, a nie jest konieczne posiadanie wiadomości specjalnych (art. 193 k.p.k.) – vide: postanowienie SN z dnia 22.12.2010r. II KK 291/10.

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że obrońca oskarżonego R. L., zarzucając Sądowi I instancji ocenę dowodów niezgodną z zasadami logicznego rozumowania nie wskazuje, jakie konkretnie elementy tej oceny pozostają w sprzeczności z logiką. W uzasadnieniu omawianego środka odwoławczego nie ma też ani słowa o sformułowanym w punkcie 1d apelacji zarzucie obrazy art. 410 w zw. z art. 424 k.p.k., nie sposób zatem odnieść się do niego.

Przechodząc do zarzutu postawionego w punkcie 1a apelacji przez obrońcę oskarżonego R. K. (1) stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy należycie zakwalifikował popełniony przez oskarżonego czyn, którego przedmiotem był laptop L. Idea Pad Z 570 (pkt 4 wyroku).

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, iż brak jest wystarczających dowodów, by przypisać oskarżonym udział w kradzieży z włamaniem do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) w dniu 15.04.2012r. Ujawnienie wśród przedmiotów pochodzących z innych przestępstw rzeczony laptopa w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonych, w świetle zeznań świadka M. W. (k. 59v), która podała, że sprzęt ten oskarżeni znosili, a pochodził on z kradzieży, przesądza o świadomości oskarżonych co do przestępczego pochodzenia tego laptopa. Przypisanie im zatem sprawstwa występkę z art. 291 § 1 k.k. było konieczne i uzasadnione.

W odniesieniu do apelacji prokuratora stwierdzić należy, że również ten środek odwoławczy nie zasługiwał na uwzględnienie. Analiza podejmowanych przez Sąd I instancji czynności zmierzających do doręczenia wezwania świadkowi M. K. (1) prowadzi do wniosku, iż świadkowi temu, mimo wyczerpania inicjatywy w omawianym zakresie, nie można było skutecznie doręczyć wezwania na rozprawę. Wobec braku informacji na temat miejsca pobytu rzeczony świadek wszelkie próby przymusowego doprowadzenia go do Sądu z gruntu skazane były na niepowodzenie. W obliczu logicznych i wyczerpujących wypowiedzi tego świadka w postępowaniu przygotowawczym, należycie omówionych i ocenionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy, że słusznie Sąd

Rejonowy skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 391 § 1 k.k. i poprzestał na ujawnieniu treści protokołu przesłuchania M. K. (1).

Oskarżyciel zarzucił Sądowi Rejonowemu, że nie przeprowadził z urzędu dowodu z zeznań przedstawiciela pokrzywdzonej spółki (...) na okoliczność czasu i sposobu użytkowania projektor marki B.. Zauważenia wymaga, że oskarżyciel, będący przecież na każdej rozprawie, stosownego wniosku dowodowego w tym zakresie nie wyartykułował. Pomijając już nawet tę kwestię uznać trzeba, że nawet ustalenie, że projektor marki B. należący do firmy (...) „miał wyświetlone” 159 godzin, a o tak zużytych projektorze mowa była w sms-ie R. L. (1) wysłanym do M. K. (2), nie jest to wystarczające dla kategorię uznania, że chodzi o ten sam sprzęt. Dopuszczalna jest bowiem w świetle doświadczenia życiowego wersja, że chodzi tu o taki sam, nie zaś ten sam przedmiot. W tych okolicznościach uniewinnienie oskarżonych od stawianego im w punktach VII i XIII aktu oskarżenia zarzutu uznać należało, w świetle zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. za słuszne.

Przechodząc do analizy tej części zaskarżonego wyroku, która zawiera orzeczenia o karze w kontekście jej rażącej z jednej strony surowości (apelacja obrońcy oskarżonego R. L.), z drugiej zaś łagodności (apelacja prokuratora) Sąd Odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. i art. 54 k.k.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się okoliczności, które uzasadniałyby przychylenie się do wniosku obrońcy oskarżonego R. L. i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, poprzez zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Brak jest jednocześnie powodów, by przyjąć, że oskarżeni zasługują na kary surowsze, niż wymierzył im Sąd I instancji. Kar wymierzonych oskarżonym z pewnością nie można uznać za rażąco niesprawiedliwie surowe, bowiem wymierzone one zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który wykazywał, że zachodzące po stronie oskarżonych okoliczności obciążające nie pozwalają na zastosowanie wobec nich dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar.

Wymienione i należycie wyważone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności łagodzące zachodzące po stronie R. L. i R. K. nie pozwalają, zdaniem Sądu Okręgowego, także na uznanie, że wymierzone im kary należą do rażąco niewspółmiernie łagodnych.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 2 ust. 1, 2 i 3 oraz § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej z urzędu, zasądając na rzecz obrońców z urzędu kwoty po 516,60 zł brutto za postępowanie odwoławcze. Jednocześnie Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. L. w postępowaniu przed Sądem I instancji, adwokat winien dochodzić przed Sądem Rejonowym.

W pkt 4 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, bowiem oskarżeni nie osiągają żadnych legalnych dochodów, nie posiadają też żadnego majątku.

Agata Adamczewska Mariusz Sygrela Małgorzata Susmaga